

като жица, почернѣ и запуши. Ние съ дѣда седѣхме на вратничето. Посрѣщаме съ жадни очи всѣка каручка и я изпровождахме додето потъне въ дълбокия долъ. И пакъ очитѣ ни грабаха нова кола и препускаха съ нея напредъ. Дѣдо надничаше подъ бѣлитѣ си вежди, които приличаха на стрѣхи, затрупани отъ дебелъ снѣгъ, и очитѣ му свѣткаха.

— Дѣдо, — по едно време въртнахъ глава азъ, — какво е война?

— Виждалъ ли си, какъ се сѣче гора? Така падатъ тамъ човѣшки глави! Отгоре гръмотевица и димъ, земята се друса и трепери, пицятъ куршуми, а нашитѣ войници летятъ напредъ!

— А защо летятъ, дѣдо?

— Пазятъ земята, дето ни дава хлѣбъ.

Дългитѣ кervани все се точеа и нѣмаха край.

— Дорчо иде! — изведнѣжъ скочихъ азъ. Спустнахъ се срещу една кола, застанахъ на пѣтя. Конетѣ приближиха. Минаха край мене. Погледнахъ пепеливия конь, напръсканъ съ черни точки по корема, и отсѣпихъ. Той бѣше чуждъ. Върнахъ се пакъ. Дѣдо бѣше станалъ, подпираше се и чакаше разтреперанъ.

— Не е нашиятъ конь, а? — посрещна ме той.

— Чуждъ! — клюмнахъ глава азъ.

На западъ небето ставаше червено, сякашъ задъ планината горѣше голѣмъ пожаръ. Слънцето потъваше между две скали, остри като шипове. Единъ облакъ се надигна, окжпанъ въ червена свѣтлина, премина низко надъ насъ и се разсипа, като скрежъ. Мръкна се. Две звезди трѣпнаха на изтокъ.

— Да се прибираме, нѣма го! — рече дѣдо и въздъхна.

Въ това време изъ тъмното затрака каруца. Затропаха нѣколко чифта копита. Свѣтнаха искри подъ краката на бързитѣ коне. Дѣдо отиде на пѣтя, дигна кривака и извика на войника, който стоеше правъ и опъваше юздитѣ.

— Ей, момче, идатъ ли обози назадъ?

— Идатъ, — отвърна войникътъ, — далече сж! Чакъ утре ще пристигнатъ! — и се мушна задъ градежитѣ.

Намъкнахме се въ двора като попарени. Влѣзохме вкѣщи. Вечеряхме. Азъ си лѣгнахъ. Не можахъ дълго да заспя. Щомъ склопѣхъ очи и Дорчо се изправяше предъ мене, размахваше косматата си глава, а гривата му се надигаше като облакъ. Прѣхти съ широкитѣ си ноздри,